

Ten předchozí víkend jsme díky Brtníkovému choření ještě zůstali doma. Páč neschopenka mu končila v pátek. Takže sobotu a neděli jsme věnovali povalování se doma a procházkování v Unhošti. V těch lesích je to s tou háravkou takový jako bezpečnější. Balonky do batohu, dlouhá šňůra a jde se. Když jsme vystupovali z auta, zkonstatovali jsme, že ten starý holanďan, kterého měli za plotem posledního domu už není ☐ . A mají tam mladého sekáče, kterej tedy svůj úkol bere nadmíru poctivě a řve jako tur, cení žuby jako lef a to bez ohledu na to, jestli jde kolem pes, nebo háravá fena . To mě kapek překvapilo teda, páč on spíš naopak reagoval hůř na tu Talimůru, to by si i žuby žahnutý naholu o plot vylomil. Rumíček ho tolik nebral. Ale Talimůře vyhrožoval, že ji rozpáře zaživa. A tak krůta se šla podívat pěkně zblízka, ešivá to jako myslí vážně. Hrdě si stoupla podél plotu, hlavu zvedla a tvářila se jakože: "Tak to zkus, ty blbečku!" a nehnula ani brvou. Tím ho rozpálila ještě víc a v klidu odkráčela. Inu modelína, no. ☐

Rumíček měl balonek a byl spokojenec. Tali měla pak taky balonek, ale spokojenec nebyla. Páč nejni štěně nějaký, že jo, aby si teď hrála s balonkem. Radši si půjde čuchat. Balonek je trapárna pro tajtrdlíky. Občas teda zapoměla na svý předsevzetí a stala se sama tajrdlíkem, ale nemělo to dlouhýho trvání. Tak nakonec skončil balonek v batohu a jen jsme si tak šly. Šly s tvrdým Y. Páč jsem si ji vzala já, aby nedošlo - vzhledem k jejím zásekům - k nějakým komplikacím. A navíc nám to teď spolu dobře šlape, tak proč toho nevyužít. Brtník a Rumíček vytvořili klučičí tým a jeli si ty balonky. My střídaly prostou chůzi se zájmovým čucháním a... s koukací chůzí. Tali si pro teď dala do hlavy, že to není marný, jít a občas se na mě podívat. Věc to značně nevídaná. A velmi velmi příjemná. Protože nemusím být furt ve střehu. Teda musím, abych ji odměnila. Ale to je činnost, kterou dělám velmi ráda. Aby měla taky nějakou tu duševní činnůstku, udělaly jsme si na křižovatce lesních cest pár vysílání do stran a odměnou bylo hledání balonku. Jaaakááá vona byla šikovná, ta Talinka naše!! Kluci trochu opisovali, ale Brtník hlavně Rumíčka zlobil s balonkem. A pak šli napřed, zatímco my dvě jsme si ještě na další křižovatce daly krátký běh pospolu a s povelom Tempo-tempoooo. Došly jsme pak na konec lesa a k prvnímu stavení, kde se šla Tali podívat, ešivá tam nejni ten pes, co tam bydlí. Voříšek, takovej větší, ten by se jí nejspíš evidentně šiknul za manžela. Civěla tam mezi plaňky, ale byl asi doma na obědě či čo. Takže jsme se na ten oběd vydaly za klukama do hospůdky taky.

Ohařiska s sebou plácli vedle stolu, vylemtali postupně každej jednu misku vody, co jsem jim přinesla /a vyplavili při tom půlku restaurace ☐ /. A Rumíček si trochu zakvokal, protože měl

svou nejmilovanější takhle pěkně na dosah. Ale je to moudřej pán, tak se nechal přesvědčit, že se na to má vykašlat. Žužlopásek mu v tom trochu pomohl. A tak jsme si mohli užít klidného stolování a já jeleního plece. Ach bože to byla dobrota. Masíčko se rozpadalo tak, že jsem si vystačila s vidličkou. Nože nebylo potřeba, jak krásně se oddělovalo. A ten karlovarskej knedlík se šípkovou omáčkou k tomu. Aaaaach bože, mana nebeská ☐ . Abych nebyla úplný prase přežírací, tak jsem dva z pěti knedlíkůch věnovala svému pohublému muži v rekonvalescenci. Slupnul je, ani o tom nevěděl ☐ .

Zpáteční cesta byla jen tak prostě courací a povídací, ať už mezi náma dvounožcema, nebo tak nějak ve spolek. Je hrozně milý vidět, že i Tali si teď momentálně takovýhle rozhovory užívá a je jí to příjemný a drží to její pozornost u člověka. Jindy můžete mluvit jak chcete a nebude vás vnímat. Ani kdybyste hulákali do megafonu, až by vám nabíhaly žíly na krku a čele ☐ . Tak pro teď to teda máme takhle.

Neděle byla dosti podobná sobotě, protože program byl totožnej. Válení se, povalování se a procházka v langsam tempu. Neboli hezky se tak táhneme jako pomalej vývar ☐ . I ten oběd byl stejnej, protože prostě toho jelena si nemůžu nechat ujít, že jo. Když je tak výbornej. Ešivá bude teď s podzimem v Unhošti na jídeláku tak často, jako byl loni kaneček, tak pro letošek mi nevyrostou kly, ale parohy ☐ , jak se tím budu fedrovat. Budu první ženská, co nosí parohy ☐ ☐ .

Ale jedna výjimka tam přeci jen byla. Cestu do hospůdky mi oživila jakási bičiglistka . Stejně jako ten den předtím, jsem si s Tali šla pocvičit to naše běhání pod povel. A tak si tak běžíme dopravaaaa a já volám Tempo-tempoooo, a pak si běžíme do levaaa a já zase volám Tempo-tempoooo. A v tom nás akorát mívá obstarožní madam v papouškovém oděvu na kole. Barev měla na drézu tolik, že přehlédnout fakt nešla. Nicméně nám byla putýnka, věnovaly jsme se pěkně tomu Tempo-tempoooo. A tohle moje volání onu dotýčnou dámu zvedlo ze sedla. Nebo teda spíš sundalo ze sedla. Páč fuchtle zalígrovala šlapky, až se jí vod pjoumatiky začadilo, sesedla a značně, opravdu hodně značně podrážděně mi naservírovala svoje: "COžeEEEEEE!" a vypadalo to, že mě bude bít do obličeje ☐ ☐ ☐ ☐ . Musela jsem se smát nahlas, jak si lidi myslí, že jsou středobodem světa pro ty ostatní. Asi bych jako měla sledovat ešivá jede pomalu či rychle a posmívat se jí, nebo jak to myslela. Každopádně evidentně ji moje Tempo-tempooo nechalo vyběhnout žíly vzteku na čelíčku a značně jí to rozdurdilo. Mně je fučík, jak baba rychle jede, mně je fučík i nějaká baba samotná. Takže

když jsme běžely zpátky, stále jsem si trvala na svém Tempíčku a když jsme babu míjely podruhé, páč to ještě stála opřená o řídítka, ozvalo se jen "Tsse!" a já se smála sama pro sebe. Tohle fakt nepobírám. Ale aspoň jsem pro Brtníka měla veselou historku k obědu a pro vás ostatní na závěr tohodle vyprávění.

Páč zbytek už je jen o tom, že jsme si zpátky hrozně blbli s balonkama - neb i Tali usoudila, že možná nevdí občás být tajtrdlíkem a řádila stejně jako Rumíček. A že taky hezky zase hledala balonek, který jsem jí pro tentokrát ukryla tak, že "neměla nejmenší šanci ho odhalit" a! Jo, je výborná, takže ho našla ve vykotlaným pařezu. A že Rumíček taky poctivě hledal "ztracený" balonky. A že jsme čutali vpřed a vzad, a házeli do kmenů stromů, aby neměli nejmenší tušení, kam se balonek odrazí a že tím pádem domů dorazili urvaný jak starej plakát a byli rádi, že jsou rádi. Což je mocná zbraň v tom háracím období.